

Velats per una idea fòra,
els ulls es claven tovaument.
Un fil d'aranya s'anrosseja
i fixa l'exacte punt de trama
que correspon al permanent.

Un es-rant decapitat per la revolta,
amb la tràgueda de granit al denobert,
refi la pluja d'una manera freda,
que marca el paisatge amb un estoicisme sèc.

Al caner una vella amb mantellina,
i ~~es~~ l'iris enverat per les senyals,
tanteja els pens sobre una clapa d'aigua
xipollejant la ^{planta} ~~sota~~ en els bassals.

L'equilibri s'allibera de tutels
i la faldilla caga el vent com una vela.
^{El cò}
~~La vella~~, encomanant-se i tot, can endurera.
El paraigua isabel·li, mig esbotzat,
li travessa l'espinada en bandolera.